

ILJA GORT

DE FLESSEN TREKKER

LEESFRAGMENT

roman

Ilja Gort

De Flessentrekker

roman

GORT
PUBLISHERS

1e druk, mei 2024

© 2024 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée

Gort Publishers, Amersfoort

ISBN 978-90-833432-8-0

NUR 301

Omslagontwerp & typografie: Ilja Gort & Caroline d'Holloosy

Foto auteur: Caroline d'Holloosy

GORT
PUBLISHERS

www.gortpublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gort Publishers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

De Flessentrekker

Maxim Dupont vervalst kostbare wijnen. Hij doet dat op een geniale manier en wordt de rockster van de wijn. Op het toppunt van zijn roem krijgt hij een affaire met Claudine, de eigenares van een vooraanstaande wijnwinkel. Beiden blijken een dubbele agenda te hebben. Toch worden ze partners in crime en gaan de strijd aan met een machtige organisatie uit de hoogste regionen van Frankrijk die op veel grotere schaal wijnen vervalst.

Welkom in de wereld van de valse wijn en het grote geld. *De Flessentrekker* houdt je vanaf de eerste bladzijde in zijn greep en laat je niet meer los. Met veel humor onthult deze roman geheimen die de wijnwereld liever verborgen zou hebben gehouden.

Een absolute aanrader voor de liefhebbers van suspense, van Frankrijk en van mooie wijn.

Hoofdstuk 12

Met een kalm gangetje stuurde Maxim zijn oude Peugeot 504 Transporteur door een landschap van uitgestrekte wijngaarden en weilanden. Langs een beekje zocht een groepje witbruine koeien schaduw onder een boom. Door het omlaagedraaide raampje woei de geur van bloeiende veldbloemen naar binnen.

‘Wat is het hier prachtig,’ verzuchtte hij. ‘Mmm... Ik kan de wijn al ruiken! Grassige aroma’s, sappig fruit, tonen van groen eikenhout...’

De helling werd steiler en de Peugeot liet een amechtig gereutel horen. Maxim schakelde terug.

‘Kom op, ouwe jongen,’ – hij klopte bemoedigend op het dashboard – ‘we zijn d’r bijna.’

De afgelopen maand had hij een tiental kleine chateaus afgewerkt en elke dag verfijnde hij zijn tactiek. Zo paste hij voor elk adres op zijn lijst zijn vervoermiddel aan. Bij de betere chateaus nam hij zijn Volvo XC60, een brave burgermanskar die vertrouwen inboezemde, en de wat mindere domeinen bezocht hij in zijn muisgrijze Peugeot uit 1955, een auto die mede door zijn open laadbak als grappig nostalgisch werd ervaren. Zijn briljante idee had inmiddels geleid tot een aantal succesvolle aankopen waarmee hij zijn klanten zeer blij had gemaakt en zijn portemonnee eveneens.

Bovenaan de heuvel strekte zich een weidse vallei uit. Maxim legde zijn half opgegeten croissant naast zich op de passagiersstoel, zette de auto in zijn vrij en liet hem zonder gas te geven naar beneden rollen, gratis rijden, zoals hij dat zelf noemde.

In de verte zag hij een kaarsrechte oprijlaan die naar een verzameling schuren rond een witgepleisterde boerderij leidde.

Ah! Dat zal 'm zijn. Hij keek op zijn telefoon. Nummer drie op de lijst, Domaine de la Chasse. Nou, 'ns kijken of daar wat te chassen valt. Hij zette zijn richtingaanwijzer aan.

De platanen aan weerszijden van de oprijlaan wierpen zonnevlekken op het pad. Onaangekondigd binnenvallen bij een wijnboer vergt enige diplomatie, dus reed hij niet zomaar de binnenplaats op, wat als aanmatigend zou kunnen worden beschouwd, maar parkeerde netjes voor de poort. Hij nam nog een hap van zijn croissant en kauwend bleef hij in de auto zitten om het strijdtoneel op te nemen. Hij zag een open loods vol roestige landbouwmachines waar een paar kippen tussendoor scharrelden. De schuur daarnaast had kapotte ramen en was bezig het onderspit te delven in de strijd tegen een voortwoekerende klimop. Het woonhuis van witte steenblokken dateerde uit begin achttienhonderd en zag eruit alsof er sinds die tijd ook nooit meer iets aan was gedaan.

Maxim grinnikte, dit bood mogelijkheden.

Hij stapte uit, knoopte al lopend zijn hemelsblauwe gilet dicht en voelde of zijn visitekaartjes grijpklaar zaten. Ze zagen er indrukwekkend uit met hun gouden reliëfletters. Jacques Bonheur, directeur du Musée des Grands Vins de Bordeaux in oprichting. Toen hij ze een paar weken geleden liet drukken, stond zijn masterplan hem glashelder voor ogen: hij zou deze magistrale operatie ondernemen onder de artiestennaam Jacques Bonheur, wat een stuk feestelijker klonk dan het voor Fransen onnoemelijk anoniem klinkende Maxim Dupont. Deze betrouwbare museumdirecteur met zijn vrolijke glimlach, zijn babyblonde krullen en zijn weldoorvoede postuur met dat onschuldige buikje zou iedereen voor zich innemen. Niemand zou hem kunnen weerstaan en hij zou overal binnenkomen. En eenmaal binnen, dan lulde hij die oude jaargangen zo de kelder uit, de kofferbak in.

Hij trok zijn gezicht in zijn meest beminnelijke glimlach. Jacques Bonheur is de sympathiekste man ter wereld, prentte hij zich in. Jacques Bonheur gaat deze mensen gelukkig maken. Hij gaat van ze houden en zij van hem. Method acting, de truc van alle grote acteurs: als je het écht voelt kun je elke figuur spelen die je wilt.

Hij drukte op de bel en wreef in zijn handen. Hij had er zin in. Sinds de geboorte van zijn plan had hij al een aantal chateaus bezocht en hij gleed steeds makkelijker in zijn rol. Natuurlijk, hij schoot niet overal raak, maar tot zijn eigen verbazing bleek het een leuke en lucratieve onderneming te zijn. En hij schiep er een speels plezier in om te kijken hoever hij kon gaan met zijn museumdirecteur-act.

De deur ging open en er verscheen een vrouw die hem deed denken aan een pitbull met plasproblemen. ‘Ja?’ gromde ze.

‘Bonjour madame,’ zei Maxim met zijn breedste glimlach. ‘Neem me niet kwalijk dat ik zomaar aanbel, maar het gaat om het volgende...’

‘Nee,’ blafte de vrouw. ‘We hebben niks nodig. Dank u.’ Resoluut duwde ze de deur weer dicht.

Snel zette Maxim zijn voet ertussen. ‘Eén moment, madame. Ik ben van het Musée des Grands Vins de Bordeaux, wij wilden u graag uitnodigen.’

Met half dichtgeknepen ogen gluurde ze om de hoek van de deur. ‘Waarvoor dan?’

Hij stak haar zijn kaartje toe. ‘Mijn naam is Jacques Bonheur, directeur van het Musée des Grands Vins de Bordeaux. U staat op onze lijst van kwaliteitswijnen. Dit is toch Domaine de la Chasse?’

Door de spleet in de deuropening wierp ze een blik op het kaartje, maar nam het niet aan. ‘Ja, en?’

‘Dan ben ik hier goed. Ik heb de eer u uit te nodigen om te worden opgenomen in onze collectie Grands Vins, de kroon-

juwelen van de Bordeauxstreek.’

De vrouw stak haar onderkaak naar voren, waardoor haar ondertanden bloot kwamen en stootte een laag gegrom uit.

Ongemerkt deed Maxim een stapje achteruit, maar hij liet zich niet weggagen. ‘Vindt u het goed als ik even overleg met uw man en u samen? Dan kan ik...’

De vrouw haalde een telefoon uit de zak van haar schort en toetste een nummer. Terwijl ze met de deurknop in haar hand wachtte verloor ze Maxim geen seconde uit het oog.

Aan de andere kant werd opgenomen. ‘Allô?’

‘Ja, met mij. Er is hier een vent van een museum. Hij wil jou spreken.’

Aan de keukentafel schonk Didier drie glazen rode wijn in en maakte het zich gemakkelijk.

‘Santé, u bent dus van een museum.’

‘Helemaal.’ Maxim proostte. ‘Santé, en dank dat u tijd voor me wilt maken.’ Hij nam een voorzichtig nipje van zijn wijn. Verrast trok hij zijn wenkbrauwen op. ‘Nou, dat is een mooi glas! Mijn complimenten!’ Hij keek naar het etiket. ‘2020. Nog jong, maar smaakt al excellent!’

Didier knikte gevleid.

Maxim besloot meteen door te stoten. ‘Heeft u nog oudere jaargangen dan deze?’

Didier maakte een gebaar dat vanzelfsprekendheid moest uitdrukken. ‘Mwoah, ik heb nog wel het een en ander liggen, ja. Hoezo?’

Maxim gaf hem zijn kaartje en legde hem de doelstellingen uit van het Musée des Grands Vins de Bordeaux en verklaarde dat hij de wijn van Domaine de la Chasse graag zou opnemen in de collectie.

De vrouw, die Maxim de hele tijd wantrouwig had zitten

aanstaren, kwam er nu tussen. ‘U bent toch niet van de CIVB, hè?’ Aan haar toon was te horen dat zij de overkoepelende brancheorganisatie geen warm hart toedroeg.

Maxim kopte hem meteen in. Hij vertrok zijn gezicht alsof ze hem voor de lunch een dode rat aanbood. ‘De CIVB? Dat stelletje zakkenvullers? Non, madame! Daar hebben wij niks mee te maken. In tegendeel, mag ik wel zeggen!’

Hij nam ruim de tijd om beeldend uiteen te zetten wat voor doorgewinterde schurkenclub de CIVB was en verzekerde haar dat zijn museum op geen enkele manier gelieerd was aan deze corrupte klik die er plezier in leek te scheppen om met hun manische regelzucht kleine wijnboeren tot de grens van de krankzinnigheid te drijven. ‘En ondertussen strijken die gladjanussen zelf alle subsidies op,’ besloot hij.

De vrouw liet een instemmend gegrom horen en nam een slok wijn. ‘U snapt het,’ knikte ze. ‘Didier, laat meneer de kelder maar ’ns zien.’

Maxim glimlachte. De beer was geschoten.

‘Dansez, maintenant,’ zong Maxim luidkeels mee met de autoradio. In de achterbak lagen twaalf kisten Domaine de la Chasse. Oké, het was geen topdomein, maar van de kwaliteit van de wijnjaren was hij beter op de hoogte dan de wijnboer zelf en onder het licht van de kelderlamp had hij scharrelend door Didiers privévoorraad de beste jaargangen ertussenuit gepikt. En de prijs die hij ervoor had betaald was een schijntje van wat hij daar straks voor zou kunnen vragen.

Hoofdstuk 23

Naast elkaar stonden de twee mannen in de wijnkelder. Ewoud droeg een moker met een lange steel, in zijn andere hand een zaklantaarn. Bij het licht van de lantaarn bestudeerden ze het netwerk van tunnels en ondergrondse vluchtgangen op de kaart.

‘Volgens mij staan we nu hier,’ Maxim tikte op een dun rood lijntje. ‘Kijk, dit is de binnenplaats, hier loopt de kasteelmuur, dan moet dit de kelder zijn.’ Hij keek omhoog naar de boog boven het gewelf. ‘Klopt! Dat is deze gang. En hier... Deze vierkante inham...’ – hij keek Ewoud met een veelbetekende blik aan – ‘...die is er niet. Dat wil zeggen: we zién hem niet. Maar hij staat wél op de kaart...’ Hij draaide het document een kwartslag en las hardop: ‘Zestig passen...’ Hij posteerde zich onder de boog. ‘Allez, daar gaan we.’ Met de kaart in zijn hand begon hij te lopen. ‘Eén, twee, drie...’

Ewoud zwaaide de moker over zijn schouder en volgde hem. Hun voetstappen hielden gelijke tred en weerkaatsten tegen de wanden van de lange gang.

‘De zeven dwergen op weg naar de diamantmijn,’ grapte Ewoud. ‘Joho, joho...’

Maxim concentreerde zich zwijgend op het tellen van zijn stappen. Bij zestig bleef hij staan. Met een gespannen blik liet hij zijn hand over de oude stenen glijden.

‘Vreemd,’ mompelde hij, ‘hier moet het zijn, maar ik zie nergens naden, of afwijkende voegen of zo...’ Hij deed een stapje achteruit. ‘Ik zou zeggen, geef d’r maar ’ns een mep op.’

Ewoud gaf zijn zaklantaarn aan Maxim, tilde de voorhamer boven zijn hoofd en gaf een daverende klap op de muur.

‘En?’ vroeg hij toen het geluid was verstorven. Hoe klonk dat volgens u? Hol?’

Maxim trok zijn schouders op. ‘Het klonk als een klap op een muur. Verder niks. Probeer ’ns een stukje naar links?’

Ewoud zwaaide zijn moker en liet hem neerdalen op de keldermuur. Baf!

Maxim schudde zijn hoofd. ‘Geen verschil. Stukje naar rechts?’

Ewoud zette zich in postuur. ‘Misschien ook wat harder slaan.’ Hij zwaaide de voorhamer omhoog, haalde diep adem en gaf met al zijn kracht een donderslag die de grond deed trillen. Er klonk dof gescheur, een paar bakstenen vielen op de grond, de moker vloog uit zijn hand en verdween door een gat in de muur.

‘Djiezus-fucking-Chr...’

Stomverbaasd staarden de twee naar een groot zwart gat.

Maxim sprong naar voren en liet de lichtstraal naar binnen schijnen. Hij zag een donkere ruimte, op de vloer een laag stof, van het plafond hingen grijze spinnenwebben naar beneden. Helemaal achterin leek zich vaag iets massiefs te bevinden. Hij deed een stap achteruit. ‘Sla d’r nog ’ns een paar uit?’

Baf! Daar ging Ewouds moker. Baf! Een lading stenen stortte op de grond. Baf!

Toen de opening groot genoeg was stapten ze achter elkaar door het gat naar binnen.

Hoofdstuk 40

Maxim had gevoel alsof hij alleen in de kamer was, in het midden van de lichtcirkel van een gouden straal die vanuit de hemel op hem neerdaalde.

Maar hij was niet alleen. Verre van dat zelfs. Tegenover hem zat een keurige heer, in alle opzichten een English gentleman.

Hij was gekleed in een donkerblauw kostuum met een bordeauxrode stropdas, had fraai gecoiffeerd zilvergrijs haar en een bril met een goudkleurig montuur. Saai wellicht? Welnu, vergis u niet! Hier zat de grootste der groten. De man met de meest verfijnde smaakpillen op aarde, een fenomeen dat blind van alle grote wijnen kon herkennen of ze op de noord- of de zuidhelling waren geoogst met de jaartallen erbij, de man die in zijn eentje bepaalde of een wijn een succes werd of een flop, de man wiens tong als een zwaard van Damocles boven het hoofd van iedere wijnboer hing, de meest gevraagde wijnproever ter wereld en veilingmeester van het gerenommeerde veilinghuis Sotheby's... Michael Livingstone!

De toezegging van dit ene wijnfenomeen had de komst van alle andere wijnjournalisten overbodig gemaakt en Maxim kon er nog steeds niet over uit hoe verrassend makkelijk het was geweest om deze felbegeerde wijnkenner hier krijgen. Eén mailtje over de turbulente historie van de gevonden wijnschat van verzetsstrijder baron de Montcaillou was voldoende gebleken om zijn nieuwsgierigheid te prikkelen. En nu zat hij hier, aan de keukentafel van Château La Bombarde, waarvan hij de bewoners had gevraagd een ochtendje naar de stad te gaan. Je wist immers maar nooit. Eén goedbedoelde opmerking kon al op een desastreuze manier roet in het eten gooien, want aan dit moment was een immense hoeveelheid arbeid voorafgegaan. De dagen hiervoor had hij 3298 flessen ondrinkbare achttiende-eeuwse wijn met een hittepistool van de capsules ontdaan, via luchtinjectie ontkurkt en leeggegooid. Daarna had hij de flessen gevuld met de oud gemaakte wijn uit Ewouds vaten en ze weer in hun oorspronkelijke staat teruggebracht. Die partij lag nu in de wijnkelder bij te komen, maar hier op tafel stonden de zes flessen waarvan hij de inhoud had vervangen door die van Claudines Château Latour. Deze onzichtbaar ver-

valste bouteilles viel de eer te beurt de tong te mogen strelen van niemand minder dan Michael Livingstone!

‘Wel, mister Bonheur,’ zei de wijnmeester, hij rechtte zijn rug, vlocht zijn handen ineen en trommelde met zijn vingers tegen elkaar als een concertpianist voor een recital. ‘Zullen we?’ Hij sprak een deftig soort Frans met een Britse hete aardappel in zijn keel.

Maxim knikte enthousiast. ‘Heel graag!’ Hij pakte fles nummer één, een Cordon le Charlemagne uit 1923, schonk met grote voorzichtigheid een bodempje in een van de gereedstaande glazen en schoof die in de richting van zijn gast.

Zwijgend pakte Livingstone de steel van zijn wijnglas tussen duim en wijsvinger en begon er rondjes mee te draaien op het tafelblad. Toen hief hij het glas naar het licht en bestudeerde met tot spleetjes geknepen ogen de inhoud, zijn blik een mengeling van nieuwsgierigheid en wantrouwen, een staredown tussen de wijn en de beste wijnproever ter wereld.

De zon scheen door het glas en gaf de wijn de kleur van theatergordijnen. Zwijgend, zijn ogen nog steeds halfdicht, inspecteerde Livingstone het kleurenspectrum aandachtig van alle kanten. Toen knikte hij alsof hij een vermoeden bevestigd kreeg en bracht de wijn met kleine polsbewegingen aan het draaien in zijn glas.

Al die tijd had hij geen woord gesproken. De ogenschijnlijk moeiteloze beweging zag er eenvoudig uit, maar deze achteloze, zelfverzekerde manier van walsen, waarbij de wijn zonder ook maar een druppel te morsen in fraaie rustige golven door het glas golfde, bereikte je alleen door jarenlange ervaring en met de geestelijke kalmte van een Tibetaanse monnik.

Langzaam bracht hij het glas naar zijn neus.

Van spanning zoog Maxim zijn adem naar binnen. Het ging gebeuren. This was the moment.

Livingstone stak zijn neus in het glas en bewoog hem over het oppervlak van de wijn als een jachthond die een wildspoor ruikt. Zachtjes liet hij de wijn weer walsen door het glas, om het palet van aroma's tot in de haarvaten van zijn limbische systeem te laten doorsijpelen. Met een devoot gebaar sloot hij zijn ogen, snoof het bouquet diep op en concentreerde zich zo intens dat het leek alsof zijn geest zijn lichaam verliet en Maxim hier aan tafel zat met een lege huls. Michael Livingstone was veranderd in één groot zintuig. Een reusachtige wijnclitoris, volledig gericht op voelen, ruiken en proeven. Onder zijn schedeldak moest het nu knetteren van de impulsen, miljarden neuronen sprongen van hot naar her, buitelden onder dat fraai gecoiffeerde zilvergrijze haar over elkaar en vergeleken smaak, geur en kleur met de duizenden andere wijnen die deze man in zijn carrière had geproefd. Toen, nog steeds met gesloten ogen, richtte de machtige proever zijn hoofd op en bracht het glas naar zijn lippen en...

Maxim sperde zijn ogen open. Ja! Hij nipte van de wijn! Hij zag hoe het glas rode wijn werd weerspiegeld in zijn brillen-glazen. Wat prachtig! Wat een symboliek! De proever werd één met de wijn! En daar zat hij, Maxim Dupont, gesjeesde niet-student, lul en wijnverkoper, mee aan tafel! Hij kon zich nauwelijks inhouden. Zeg het! wilde hij schreeuwen. Zeg het! Maar hij klemde zijn kaken op elkaar en slaagde er met bovenmenselijke kracht in zich te bedwingen. Nog een paar seconden... Dan zou het oordeel worden geveld.

Maar niets bleek minder waar. Livingstone slikte de wijn niet door. Hij hield hem in zijn mond, tuitte zijn lippen en zoog lucht door de wijn heen naar binnen.

Gebiologeerd keek Maxim toe. Het was een vreemd gezicht: deze keurig geklede aristocraat die midden in de kasteelkeuken, rechtop in zijn stoel, met zijn ogen dicht ongegeneerd het

geluid van een leeglopend gootsteenputje zat na te doen. Als het niet zo'n spannend moment was geweest, zou hij in de lach zijn geschoten, maar hij zag aan het bewegen van Livingstones adamsappel dat het slokje wijn deze ballotage had doorstaan en nu bezig was af te zwaaien naar het heilige der heiligen, de meest begeerde bestemming van elke wijnmaker: de slokdarm van Michael Livingstone!

Maar het grootste gedeelte van het slokje had Livingstone nog in zijn wang gehouden. Opnieuw tuitte hij zijn lippen en zoog lucht naar binnen, die zich vermengde met het restant wijn in zijn mond. Daarna liet hij de wijn door zijn wangen spoelen als zeewater om een koraalrif en begon hem te kauwen. Ja, hij kauwde de wijn als een stuk vlees. Auditief schakelde hij hierbij over van het gootsteenputje naar een soppend geluid, alsof een overijverige werkster met een wc-borstel het toilet van jetje gaf.

Met een blik vol opgewonden spanning volgde Maxim elke beweging. Voor aanvang van de proefsessie had hij Livingstone vol vuur verteld over zijn research. Dat Hitler destijds had begrepen hoe prestigieus en winstgevend wijn kon zijn en daarom besloot om zich de kostbaarste Franse wijnen toe te eigenen. Dat hij rijksmaarschalk Göring opdracht had gegeven een speciale eenheid te formeren om Franse wijnen te requireren, die vervolgens internationaal werden verkocht om zo de oorlog voor Duitsland te financieren. In die periode hadden door heel Frankrijk vele vooraanstaande wijnchateaus hun wijnvoorraad verborgen in dichtgemetselde kelders. Allemaal dingen waar Livingstone natuurlijk wel van op de hoogte was, maar de vurige, hypnotische manier waarop Maxim het beschreef en de details in levendige kleuren op de binnenkant van zijn schedel schilderde, maakte dat de wijn als een film tot leven kwam. Zeker met het zicht op de bestofte flessen uit dat roemruchte tijdperk die

daar pontificaal voor hem op de proeftafel stonden.

Het wijnorakel tegenover Maxim ging langzaam rechtop zitten en opende voor het eerst weer zijn ogen. Even moesten zijn pupillen zich focussen, alsof hij van heel ver weg kwam, wat misschien ook wel zo was.

Opnieuw wist Maxim zich te bedwingen en niet heel hard 'En?' te roepen.

Livingstone slikte, trok een sneeuwwit pochet uit zijn colbert en depte met een delicaat gebaar zijn wijnproeverslippen. 'My gosh,' verzuchtte hij hoofdschuddend.

Maxims hart stond stil.

'Wat een wijn...' zei Livingstone zacht. 'Zelden zoiets bijzonders geproefd.'

Maxims spanning vloeide weg als een wijn uit een vat na een bijlslag. 'Ja, mooi hè?'

'Mooi schiet tekort, monsieur. Deze wijn is honderd jaar oud en heeft zich extreem fraai ontwikkeld. Nog steeds tonen van zacht rood fruit, bramen, zwarte bessen. Mooi afgebouwde tannines. Gelet op het jaartal, 1923, wat bepaald geen makkelijk jaar was, mag een wijn met een dergelijke milde, gelijkmatige evolutie terecht bogen op de kwalificatie 'pauwenstaart'.

Hij greep Maxims hand en schudde die geroerd. 'Werkelijk, monsieur Bonheur, ik ben u zeer erkentelijk dat u mij heeft uitgenodigd voor de Dégustation van deze unieke millésime.'

Zo. Vanaf hier hebben we aardig wat spoilers weggeven, maar nog lang niet alles! Beleef het boek nu zelf en begin lekker bij het begin. Heel veel leesplezier en alvast Hartelijk Santé!

